

Andantino.

Skiöndt Ti-den sted se dad les skal, dog til dens Priis min Har-pe klinger; vel sandt, den ska ber man-gen

Qval, men og-saa Haabet den os brin ger; men og-saa Haabet den os brin ger; naar den frem

vin ker Sor gens Stund, som næ sten knu ser Mandens Hier-te, den tryl ler frem i næ ste

Blund en Fryd som lind rer al vor Smer te, den tryl ler frem i næ ste Blund, en Fryd som

lindrer al vor Smer te, en Fryd som lindrer al vor Smer te.

2.

Den modner Aandens Blomst til Frugt,
 Den vikler ud Talentets Spire;
 Den fryder, naar den vel er brugt:
 Hvad Smykke kan som Dyder zire?
 Den lærer os at skielne klart
 Imellem Sandheds Røst og Smiger
 Den falske Ven forsvinder snart;
 Orest sin Pylades ei sviger.

3.

Den kiender intet Hvilested;
 Dens Flugt sig aldrig lader standse;
 Saa uformærkt Du følger med
 Omsnoet af Glædens Rosenkrandse.
 Alfader saae fra Himlen ned,
 Og gav Dig tvende Følgesvende!
 De hede Venskab, Kierlighed,
 Og holde ud til Reisens Ende.

Notturmo
(Efter det Italienske.)

Andante.

Dig e__ne elsk__te Pi__ge, Hier__tet har e__ne kiær! Aldrig ieg skal Dig svi__ge!

O! sov södt hvad vil Du meer? sov södt, hvad vil, hvad vil Du meer?

Fine.

2.
 Aldrig jeg skal Dig svige!

Jeg i Dit Öie seer

Himmelens lyse Rige!

Sov södt! hvad vil Du meer?

3.
 Himmelens lyse Rige

Smiler mig hvor Du er;

Did skal vi sammen stige;

Sov södt! hvad vil Du meer?

8:H:

4.
 Did skal vi sammen stige

Naar vi ei aande her.

Himmelske elskte Pige,

Sov södt! hvad vil Du meer?